

DORMIAM ET REQUIESCAM

ET ABUNDANTIA PACIS.

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

ELECTORUM CONSERVASTI

XIII. ÉVF. 1912. 3. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephanum nyomda r. t.

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS...

IT DEUM ADORAVIT.

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1911. június hónapban begyűlt alamizsnák :

Schweigert Vincené 1 K, Csere Mihály 6 K, Tóth Benedek 1 K, özv. Barna Jánosné 4 K, Holzwarth Irén 2 K, Nagy Istvánné 40 f, Longauer Franciska 2 K, Dudás Mária 30 K, Praznovszky József plébános a pöstyéni és örvistyei tagoktól 105 K, Szalma Katalin 24 f, Swab Ida 1 K, Jávorka Verona 4 K, Dudás Erzsébet 2 K, Krausz Aurélia 4 K, Sporel Amália 1 K, Szabó Mária 2 K, Kraemer Gézáné 5 K, Dávid Károlyné 4 K, Gál Erzsébet 30 f, Gál Marcela 24 f, Kaizer Antal és neje 3 K, özv. Bajtai Mihályné 24 f, Svastits Róza 2 K, dr. Urbánovich Zoltánné 10 K, Babay Bálintné 2 K, Höger Lajosné 2 K, Mihálka Margit 40 f, Takács Imréné 40 f, Katona Mária 5 K, Tornyi László és neje 6 K, Kubicsék Mihályné 40 f, Bonrád Jánosné 1 K, Fölsinger Irén 1 K, Kluzacsek Rezsőné 28 K, Kluzacsek Margit, János, Kornélia és Gizella 8 K, özv. Strausz Antalné 5 K, Alt Leopolda 5 K, Prenoscille Etel 2 K, Bokor Emil 24 f, Kántor Mari 1 K, Molnár Laura 40 f, özv. Windisch Jánosné 1 K, Goda Mihályné 24 f, Melhart Pálné 3 K, Balló Ferencné 1 K, Hozza Julianna 2 K, Pirk Rozina 20 f, Magyar Szidónia és Rózsá 3 K, Tirtl Géza és neje 2 K, ft. Csizmár Márton esperes a szénavári tagoktól 12 K, özv. Mihaleczki Károlyné 60 f, Tözsér Jánosné 1 K, Gammel Irma 10 K, Gammel Ferike 4 K, Galba József 4 K, Kocsis Lajos 24 f, ft. Ponner Antal gyűjtése Békés 1.50 K, Gertner Alojzia 2 K, Mélies Jánosné 4 K, Bárdi Jolán 1 K, Aigner György és neje 3 K, Gulyás Margit 1 K, Borsódi Ilona 2 K, Horvát Katalin 10 K, Vegh Rózália 10 K, Vámos Imréné 1 K, Rumpler Gézáné gyűjtése : Gondos Sándorné 4 K, Győrei Györgyné 2 K, Pelle Józsefné 1 K, özv. Bujtás Ferencné 2 K, Faludi Józsefné 1 K, Faludi Ilonka 2 K, Juricza Róza 40 f, Paulai Teréz 30 f, Kőszegi Antalné 1 K, Daróczi István 50 f, Lárinc Ilona 50 f, Széles Verona 50 f, özv. Matlag Istvánné 2 K, Weinberl Anna 40 f, Foltán Jozefa 2 K, Balló Ferencné 5 K, özv. Réz Andorné 2 K.

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1911. július és augusztus hónapban begyűlt alamizsnák :

Horváth Veron 2 K, Blaha Gyuláné 40 f, Hugai Mária 4 K, Gazder Józsefné 1 K, Or Klára 1 K, Kronfráter Anna 1 K, Szalay Erzsébet 1 K, Mieth Istvánné 2 K, Schöner Jozefin 1 K, Itáli János és neje 2 K, Itáli Juliska 1 K, Szakács Julianna 1 K, Székely Miklósné 1 K, Dominik Sándor 1 K, Nagy Mari 40 f, Zavoda Mihályné 1 K, Iszkra Teréz 2 K, Mackó Mária 2 K, Kwitschola Karolin 30 f, Galabai Teréz 4 K, Szekeres Erzsébet 2 K, Német Teréz 2 K, Myszoglád Emilia 2 K, Tóth Magdolna és Mariska 2 K, Hajduk Judit 2 K, Tolt János és Éva 2 K, Lang Mária 50 f, Lang Anna 50 f, Arzenovits Mária 1 K, Tulner Katalin 1 K, Kukovetzné 2 K, Manherdt Klára 1 K, Csehal Anna 2 K, Tomory Erzsébet, Munkács 50 f, Pózsár Jánosné 24 f, Kustján Mária 1 K, Tolt Ignác 2 K, Tolt Angela 2 K, Tolt József 1 K, Tolt Mária 1 K, Szabó Károly 2 K, Schöpfer Rozália 2 K, Tot Mária 1 K, Richt Róza 40 f, Faragó Julia 24 f, özv. Murin Jánosné 40 f, Pizinger Istvánné 2 K, Payper Franciska 4 K, Gaspardis Erzsébet, Kispeszt 1 K, Blaho Regina, Felső-Szemeréd 1 K, özv. Richter Jánosné 2 K, Eperjesi Ferencné Budapest 1 K, Szilágyi Katalin, Pátka 1 K, Kis Jánosné 1 K, Győri Ferenc Budapest 1 K, Győri Ferencné 1 K, Horák Gáborné 2 K, Ott Károlyné 1 K, Mitsko Ferencné és Emilia 4 K, Rumpler Gézáné gyűjtése 5 K, Orosz István gyűjtése Jászládány 2 K, özv. Molnár Józsefné Budapest 30 f, Sikli Józsefné Nagyvárad 2 K, Kozma Teréz Szentendre 6 K.

ÖRÖKI MÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Prohászka Ottokár*: Gróf Zichy Nándor. Emlékbeszéd. — *Komlósy Miklós*: Küzködő lelkek. — *Clara Adoratrix*: Kommunio. — *Reviczky Aladár C. M.*: A Zichy emlékművek. — Szent Tamás és az Úrnap. — *Lukácsy István*: Jézus tekintete. — Világítótorony Sárosmegyében. — X. Pius pápa és a kicsinyek. — Katekizmusból. — Gyakori szentáldozás. Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. A gyermekek első szentáldozása. — Mit eredményezhet a gyakori és méltó szentáldozás. — A férfiak is? — Gyermekvilág. Rovatvezető: *Dr. Syllaba Emil*. Egy mindennapi áldozónak szeretete a szentséges Úr Jézus iránt. — Kérelem a főtitkzelendő lelkész urakhoz. — X. Pius pápa egyik áldása. — Egyesületi élet. Felelet néhány praktikus kérdésre. — Telefon-pósta. — Kimutatások.

Gróf Zichy Nándor.

Dr. Prohászka Ottokár székesfehérvári püspök, az Oltáregyesület f. é. jan. 30-iki ülésén tartott emlékbeszéde.

ANNAPÉLYES, szinte megrendítő jelenet volt az, midőn Magyarország hőn szeretett királynéja, Erzsébet, Deák Ferenc ravatalának lépcsőin fölhaladva, a nagy halott koporsójára tette le pálmaágát, nemzete iránti szeretetének s Deák Ferenc iránti hálájának szimbolumát. Mi is most lélekben ravatal körül állunk, — oly ravatal körül, melyhez szintén édes köze van a magyar népnek s melyre szintén jár a szeretet s hála pálmaága. Nem is maradt el az; hiszen mikor mi most megboldogult vezérünkért imádkoztunk, nekem úgy látszott, mintha az Eucharisztia angyala, kit a misében kérünk, hogy vigye el áldozatunkat az Isten oltárára, meglengette volna a krisztusi béke s az örök élet olajfaágát az adonyi sírhant fölött s erővel s vigasszal s az istenkövetség érzésével töltötte volna el megboldogultunk lelkét. S ezt azért hiszem, mert ez az angyal is tudja, hogy «kik az övéi» s ahogy inspirálta s vezette őt itt a földön, úgy int neki s vezeti őt most is, föl, föl az Isten közelébe.

«Angyalainak parancsol felöled», mondja az Irás; nemcsak örző-angyalainak, hanem a kegyelmek s az erők s a titkok angyalainak s az egyik lelket az egyikre, a másikat másra bizza. Méltán hisszük, hogy az Isten a lelkeket a belőlük fakadó, természetfölötti élet motívumai szerint vonzza s neveli s más-más titoknak ígérete, mondjuk, más-más napnak melengető s fejlesztő sugárzatába állítja bele. Az egyik lelket Krisztus

istensége, a másikat inkább embersége vonzza; az egyikét a kereszts és szenvedés útján, a másikat a rejtett élet názáreti motivumain vezeti el; az egyik Jézus Szíve kegyelmeinek, a másik az eucharisztikus Krisztus, földi százados, titkos életének híve fölszívója lesz. Ez irányzatok olyanok, mint az építészeti stílusok s az Isten kedvét leli, hogy a lelkeket más-más stílusban építse ki, más-más minta szerint szőjje ki érzéseiket s gondolom, hogy ott túl is, más-más kegyelmek láncán s rendszerén át vezeti őket föl, egész a boldogító színről-szinre való látásig, az örök életnek a meg-látásban való fölséges megtapasztalásáig. Így tesz az, aki kifogyhatatlanul erős és gazdag s aki teremt s alakít a Szentlélek izzó szeretetével s páthoszával! Nem csoda, hisz az Isten országában sok a lakóhely, hát sokféle a lakó is s a Krisztus-arculat van olyan, mint a napsugár, mely ezer s ezer s mindig más és más virágot fakaszt; kifogyhatatlan az Isten kegyelme is s nyomában a Krisztus-arcnak is szebbnél-szebb utánzata akad.

S ha kérdelem, hogy mi adja a boldogult gróf lelki típusát s hogy mily vonások s mily fények jellemzik lelkét; ha kérdelem, hogy mily misztériumok vonzották s mily forrásokból merített erőt: mesterkélttség nélkül azt kell felelnem, hogy lelke sajátos kapcsolatban állt az Oltáriszentséggel, — hogy az Eucharisztia angyala intett neki, «und er folgte dem Genius, der ihm winkte». Követte, benyomásait s irányításait vette s azokat lelkének jellegeivé domborította, úgy, hogy lelki világa az Eucharisztia jellegeit öltötte föl s viselte magán.

Nevezetesen három irányban látom e jellegek kidomborodását, látom hitén, erkölcsi érzületén s elszánt, tetterős irányzatán. Az Eucharisztia jellegét viselte mindenekelőtt hite.

Mindnyájan csodáltuk a boldogult gróf mélységes, gyermekded hitét Krisztus iránt s ragaszkodását az anyaszentegyház iránt. Minden hit kapcsolat; de ez a kapcsolat lehet lazább, lehet szorosabb; lehet erősen tartó vagy könnyen szakadó; lehet sok érzéketlenséggel vegyes vagy öntudatos és emelkedett s ha ez a kapcsolat szoros, erős, öntudatos, akkor a hit meleg, személyes viszonyná válik. Az ilyen hitben már nem a tan, nem a gondolat van túlsúlyban, — nem az, hogy mit kell hinni, — hanem előtérben állnak ketten, kik kapcsolódnak, egyik felől a végtelen Isten, a minden, másfelől az a valaki, az ember; egyfelől az igazság napja, másfelől a napsugarában fakadó viráglélek; egyfelől a szépség, másfelől a megbüvöltje; az egyik a Spiritus Rector, a másik az ő inspirációinak organuma, a hívő ember. Ha az ilyen édes, erős személyes viszonyról azt mondanám, hogy ez a hitnek lelke, általánosságban beszélnék; ha pedig konkrétan, tüzetesebben akarnám jelezni, hogy mi ez, akkor azt kellene mondanom, hogy ez a hitnek magának eucharisztikus jellege. Ezt a meleg, közvetlen, mondjuk eucharisztikus hitet csodáltuk, ezt kiérettük a meg-

boldogultból; ember volt, ki hitből élt s ki a hitnek erejét s megnyugvását a Krisztussal való egyesülésből merítette. Ezért volt hite oly *biztos* s ezért volt meggyőződése oly *hódító*.

A hitnek biztonsága a személyes érintkezésből való, a megtapasztalásból, hogy ennek vagy annak hinnem lehet s hinnem kell. Valami személyes megtapasztalás neveli a mi hitünket is, az, hogy megtapasztaljuk azt, aki szeret minket s mi «hiszünk a szeretetnek». Ez a lelkület ömlött el a boldogult gróf lelkén, ő hitt Krisztusban s Krisztusnak, aki szerette őt, s akivel ő viszonyszeretéből egyesült s minél többször egyesült, annál jobban szerette őt s hitt benne. Az ilyen ember túl van a kétségen s a bizonytalanság érzetét a közvetlen istenjelenléttel oszlatja szét. Nem tud félni, nem tud kételkedni, nem tud aggódni; a szeretet, mely «félelmet űz», a kételynek még kísértéseit is eloszlatja.

Ugyancsak ez a *személyesség s közvetlenség adja a meggyőződésnek azt a hódító hatalmát*, hogy kiérezzük, hogy emberrel van dolgunk, ki Istenhez tapadt és épen azért hajthatatlan. Tőle veszi a világosságot, a legfőbb direktívát:

«Ez az autonómia — mondotta egyszer egy lelkiatyának — sok mindenféle ügyes-bajos dolgot hoz reám. Látom, hogy nagy szükségem van arra, hogy az Úr Jézus fölvilágosítson. Ezért most naponként megyek a szentáldozáshoz, hogy közvetlenül Krisztustól nyerhessem a kellő világosságot.» Ezt meg is nyerte s ezt sugározta s mi megérettük.

Megérettük egész valóján. A legtöbb embernek ma csak gondolatai, benyomásai, érzései, hangulatai vannak; tükörhöz hasonlítanak, mely csak tükröz képeket, de azokat magába nem veszi; a tengerpart fővenyéhez hasonlítanak, melyen a nyomokat a tenger hulláma elsimítja. Gróf Zichy Nándor lelke úgy vette a Krisztus benyomásait, mint ahogy a gránit veszi a véső benyomásait s amiket vett, azokat el nem hagyta, meg nem tagadta soha. S azokat mi vettük tőle, mert ránk sugározta. Mikor őt a népgyűlésekkel kapcsolatban a vasárnapi misén, vagy délután vecsernyében az oltár előtt térdelni láttuk, megérettük, hogy lelkünk s Krisztus körül új kötelék fonódik s e kötelék aranyszálai egy ájtatos, alázatos, hívő ember lelkéről gombolyodtak le. Az ő meleg hite közelebb hozott minket a Szentségi Krisztushoz. Mikor beszélt, akkor a meggyőződés hatalma rendítette meg hallgatóit, mert hitből fakadtak szavai. Nem kereste a hatást, de mélységes hatásokat ért el. Keresetlen előadásában óriási mérveket öltöttek a hitnek igazságai s elragadták a hallgatóságot. Bizonyára a hatás titka egyéniségében rejlett. Azok, akik hallgatták, megérették a szent tüzet, mely lelkét hevítette s melyből ők is lángot fogtak. Mikor gyertyával kezében kísérté az Oltáriszentséget, akár a budapesti aszfalton, akár a falu poros utcáján, olyankor nemcsak a gyertya, hanem a lelke világított,

akik látták, úgy érezték, hogy ez ájtatos embernek Istene nem néma, hideg bálvány, hanem meleg, édes Fölség, aki nemcsak parancsol, hanem boldogít.

Ugyancsak eucharisztikus jelleget látok a boldogult gróf lelki életén, melynek programja a Krisztushoz való hasonulás. A keresztény életnek értéke nem külső cselekedetekben, nem sikerekben, nem harcokban s győzelmekben áll, hanem azokban az öntudati tartalmakban, melyeket mi támasztunk, mi fejlesztünk, melyeket mi élünk át. A vallásos életnek jelszava nem az, hogy «ki az utcára», hanem az, hogy «be a lélek bensőségébe»; hiveit, hőseit, apostolait itt neveli. Ezt az irányzatot semmi sem nyomósítja jobban, mint az Oltáriszentség. Befelé int, az élet műhelyébe, az öntudat, a motivumok, szándékok szuverén világába. Az Úr is ide jön be; itt akarja fakasztani a több, jobb életet. Több életet minden polcon, minden társadalmi állásban; szebb életet a közönséges hétköznapi sivatár-ságában is. Itt néz bele lelkiismeretünkbe s akarja, hogy tisztuljon fenékig; itt áll bele, mint hajdan frigszekerényével a Jordánba, ösztöneink, indulataink, szenvedélyeink árába s akarja, hogy uraik legyünk s tisztulva, nemesbülve hasonmásaivá alakuljunk. *Az eucharisztikus belső élet jellege tehát szintisztaság, szándéktisztaság, lelkiismeretesség, kötelességtudás azzal a sajátos érzékenységgel, hogy ezt kívánja a lélek legintimebb barátja, a lelkünkkel érintkező Úr Jézus.*

Ezen a lelki állásfolyáson dolgozott a megboldogult s ezt a munkáját az Oltáriszentséggel való kapcsolatban ő maga jellemzi lelkiatyjához intézett szavaival: «Igazán szeretem az Úr Jézust s nem szeretném őt megbántani s megyek hozzá naponként, hogy közvetlenül tőle nyerhessem a kellő világosságot». Ezzel az itt nyert világossággal dolgozott azután önmagán, saját belső jóságán. Nem a látszatnak áldozott, nem a hiúságot szerette; nem keresett dicsőséget, sem népszerűséget, hanem Isten szíve szerint való ember akart lenni. A színnel, a látszattal be nem érte, hanem lelke öntudatában keresett s teremtett értékeket, melyek Isten előtt is beválnak. Isten s az ő lelkiismerete, ami nem is kettő, hanem egy, mondjuk, a lelkiismeretében megnyilatkozó Isten, ez volt a tekintély, mely szerint igazodott, ez a legfőbb mérték, mértéke az igazságnak s a belső vigasztalásnak, melyhez alkalmazkodott s ilyen értelemben bizonyára ő is vallotta az Egyesült-Államok volt elnökének, Garfield Jakabnak nézetét, aki mondotta: «Nem törődöm azzal sokat, hogy mit mondanak rólam mások, hanem egy embernek lelkiismeretére s ítéletére nagy súlyt fektetnek s ez Garfield Jakab. Mindenkit elhagyhatok s egyszer el is kell hagynom, de őtőle el nem szakadhatok; vele vagyok felkeltemben, lefektemkor; vele vagyok, ha kimegyek, ha hazatérek s lelkem elborul vagy kiderül, aszerint, ahogy ő kedvezően vagy kedvezőtlenül vélekedik rólam».

De az ilyen lelkiállapot nem adatik készen. A lélektisztulás, a lélek-elváltozás hosszú folyamat és nem egy napnak műve. Olyan az tényleg, mint a folyam; az minden nap új, minden csepp vizében itt és most új munka folyik. Olyan az, mint az élet; a szív dobbanása, a vér lüktetése minden pillanatban új. A lelki életet is élni, tehát tenni kell s minden nap újra s ismét újra meg kell azt tenni. Ahhoz pedig erő, megújuló, megifjuló erő kell s azt az erőt meríteni kell, mert önmagunk kifogyunk belőle. Erre nézve mondja a megboldogult: «Ime, a nők, mintha privilégiumuk volna, oly gyakran járulnak a szentáldozáshoz, én pedig nem tudom azt jól életrendembe beilleszteni». De megtette azután, mert belátta, hogy lelke elváltozásához az erősek kenyerére van szükség. S mily alázattal járt utána s hogyan iparkodott a kegyelmeket lelke javára fordítani. Minél tovább élt s minél többet küzdött, annál inkább rájött a német író nagy szavának misztikus értelmére, aki azt mondja: «Wer von Brodsamen nicht leben und für ein Schwert nicht alles entbehren kann, ist nicht geschickt zum Dienst der Wahrheit». Akinek missziója van «zum Dienst der Wahrheit»; aki ezt a missziót a legnehezebb, a legkomplikáltabb viszonyok közt, t. i. saját szeszélyes, ösztönös, csalárd szíve világában komoly valóra akarja váltani, annak valamiképp érteni kell módját, hogy morzsákból, az isteni vendégség kenyérparányaiban rejlő erőkből tudjon élni. A boldogult értett hozzá; az Oltáriszentségből merített erőt felhasználta hűségesen s munkásan. *Végre az Eucharisztia jellegét látom tett-erős s a társadalom átalakítására irányított tevékenységén, az egyház szabadságáért folytatott harcain s a nép boldogításába fektetett munkáján.* A külső tevékenység nem is maradhatott el; lelkében felgyülemlett a meggyőződés feszeréje, az örök igazságok energiája tettben akart föl szabadulni; a belső tűznek ki kellett sugározni s ez két irányban történt: *az egyházért s a népért való lelkes tevékenységében.*

Gróf Zichy Nándor mindenekelőtt szerette az Anyaszentegyházat s *ezt a szeretetet az Oltáriszentségből merítette.* Krisztus reális teste a Szent-ségben a misztikus testhez utasította az egyházban, hol a «magna fides», a nagy hit, nagy szeretetté vált. Látta, hogy az Oltáriszentség s az egyház leválaszthatatlan s hogy aki az egyikért lánghol, a másikat nem ignorálhatja. Azért hát szeretetében s ragaszkodásában Krisztust s az Anyaszentegyházat azonosította. Neki az Anyaszentegyház olyan volt, mint a százados erdő, mely a nagy folyam forrásait rejti s védi. Nem szabad az erdőt letarolni, ha csörtet is benne néhány vad, mert különben elvész a forrás. Ő az Anyaszentegyházban, intézményei, szokásai mélyén Krisztust látta. Neki az Anyaszentegyház olyan volt, mint a templom, melynek százezer köve azért épült fallá s boltta, — azért emelkednek oszlopai s ágazódnak el iveri, — azért fakaszt lombot kőből, gyulaszt színeket fán,

üvegen, varázsol hangokat ércből a művészet, mert végelemzésben mind e szépség, bensőség, mélység gyökere az Oltáriszentség s ha van szemem, mely látni tud, akkor falakon, iveken, kőrengetegeken, intézményeken, jogokon, harcokon, konfliktusokon át el kell hatolnom Jézus szívéig, honnan e szentség fakadt; őt kell meglátnom a természet, művészet s egyház mélyében.

Nem csoda, hogy aki így nézte az egyházat s aki úgy ragaszkodott hozzá, mint Krisztushoz, hogy az védte jogait, sikra szállt szabadságáért, politikai pártot is szervezett az egyház védelmére s a katholicizmust politikailag is iskolázní s hatalommá nevelni akarta. Az autonómiai gyűléseken, a kath. mozgalmakban az ő neve programm lett s ő ugyanazon hívőknek bizonyult az utcán s a parlamentben, népgyűléseken s kath. körökben, aki az Oltáriszentség előtt térdelni s imádkozni tudott. Ő szociális érzésre, önségélyre akarta nevelni a népet; érezte, hogy minden nemes érzésű ember szociális s hogy a kereszténység is radikálisan az. Hiszen a Szentírás szerint annyira kell kollektívnek lennünk, hogy már az is szétszór, aki nem gyűjt s az apostol pedig az Oltáriszentségre mutat rá, mint minden kollektívizmus gyökerére és szimbolumára, mikor mondja: «Egy kenyér, egy test vagyunk sokan, mindnyájan, kik az egy kenyérben részesülünk». (I. Kor. 10, 17.) Krisztus lelke köt össze; az ő szívének melege hoz minket közel egymáshoz. De ha ily szeretet fűz egymáshoz, akkor e szeretettel föl kell karolni a százazreket; nemcsak testvéreinknek kell őket néznünk, hanem közszellemüket, lelküket kell emelnünk; e szeretet alapján intézményeket kell létesítenünk, irányt kell adnunk a sok apró törekvések, formát a közös aspirációknak s e szeretetből kifolyólag áldozatokat is kell hoznunk a szent ügyért.

Gróf Zichy Nándor az Oltáriszentségből *áldozatos szeretetre* is gyuladt s *ugyancsak nagy áldozatokat hozott*. Áldozatot hozott anyagilag s áldozatokat lelkében; mindkét tekintetben nagy s keserves áldozatokat s ha kérdem, hogy ki inspirálta őt az áldozatokra s ki vigasztalta meg őt küzdelmeiben, csalódásaiban s veszteségeiben, nem mondhatok mást, mint hogy az, aki morzsákkal táplál hősöket s megadja nekik nemcsak a nagy küzdelmek, hanem a nagy áldozatok misszióját. Másból aligha méríthetett erőt. Igaz, hogy a kath. nép fölbuzdult s nem lehetett elérzékenyülés nélkül nézni, hogy lelkes papok népük élén, hogyan fogadták, — hogyan csoportosult körülötte a nép s megdobbant láttára százazrek szive. Vigasztaló volt, hogy minden kétségünkben, nehézségünkben s küzdelmünkben a kath. bizalom gróf Zichy Nándor felé fordult; de azért mégsem volt meg a győzelemhez szükséges hűség s kitartás. Ő küzdött, de nem győzött. De az, hogy nem győzött, nem azt jelenti, hogy nem volt győzedelmes lelke, hanem csak azt, hogy nem volt sikere.

Két győzelmet mégis aratott: az ellentállás s a kitartás győzelmét. Az ellentállás is győzelem, de milyen! Egy angol börtöntoronyban 40 évig volt elzárva hite miatt egy nő s ellentállt s győzött, mert a hitet meg nem tagadta s győzelmét hajtűjével a fal kemény kövébe karcolta, ezt az egy szót: «resistite», álljatok ellent. Gróf Zichy Nándor a magyar érzéketlenségbe, köszivekbe belevéste saját acélos lelkével e szót: «ellentállni»; öntudatunkra hozta a köteleességet. Tömlöcökben is lehet győzni; régi elfogultságon, nyeglegességén is; ha nem másképp, hát így, hősiek ellentállás által.

S más győzelmet is aratott, a kitartás győzelmét! Herculanium kapuja előtt a régi lāvából és hamuból az őrtálló római katona csontvázat ásták ki; nem futott el a veszedelem elől; mellette feküdt pajzsa és kardja; őrt állt s a halálban is őrt áll. A várost meg nem mentette; de az emlékezet s az elismerés 1900 év után is a köteleességtejesítés s a kitartás győzelmi babérját fonja hervadatlanul homlokára. A kitartás győzelmét vivta ki gróf Zichy Nándor, őrt állt s őrt áll mindvégig azoknak a nemzedékeknek életében, kik tudják, hogy a zászlót nem hagyta el s kiknek ezzel példát adott mindhalálig való hűségre. Erős volt; Krisztus hűsége s kitartása volt benne.

S meghalt s eltemették; de sírja nem lesz a feledés, nem lesz a pusztulás helye. Nem a feledésé; hiszen lelkünk hozzá húz s mint ahogy a vizimadarat a nagy vizek húzzák, úgy vonzza szerető lelkeinket hősünknek sírja, hová megpihenni s erősödni járunk. S ugyancsak sírja nem a pusztulás helye! Mert ha a herculanumi kapu előtt borostyán hajt ki s körülfonja a régi legionárius hült helyét: akkor az adonyi sírdombon is Krisztus fakaszt borostyánt, melyből a «corona justitiae» fonódik. A megboldogult elmondhatja szent Pállal: «Jó harcot harcoltam, a hitet megtartottam. Krisztus maga az én koszorúm!» Nemcsak koszorúm lesz, hanem látomásom, elragadtatásom s boldogságom! Mi hiszük, hogy így van s imádkozunk, hogy aki a rejtett Krisztusból élt, most a dicsőséges Krisztussal éljen! Imádkozunk, hogy «visu sis beatus Christi gloriae», hogy nézd, bird az Urat! s emléket is szeretnénk állítani neked, azt, hogy a Krisztusból élő, küzdő, aktív szellem a te nyomodban fejlődjék ki köztünk. Ez nem márvány, hanem élet! Ez legyen emléked!

Jézus a szent misében fölládozza magát érettünk.

Mi a szent mise?

A szent mise az új-szövetség áldozata, amelyben a mi Urunk Jézus Krisztus a kenyér és a bor külső színe alatt mennyei Atyjának fölládozza magát.

* A keresztáldozat és a szent mise ugyanegy áldozat; mert a szent misében is maga az Úr Jézus áldozza föl magát. A pap csak közvetíti a fölládozást.

Küzködő lelkek.

Szél süvít végig a pusztán; sír jajgat, amint elvágat a horizont felé. Homoktölcsért kap föl a levegőbe a látóhatár szélén; megkeveri, megtáncoltatja s a finom homokszemek végre is visszahullnak az egyhangú, kihalt puszta földre.

Azután csend lesz.

Még a pusztai tolvaj, a keselyű vijjogása sem hallatszik. Mintha élőlény sem volna messze nagy vidéken, úgy tűnik föl ezen egyhangú pusztaság.

De mégis!

Amott a sziklafal mellett térdel valaki! Ez ember lesz. Jobban nézem s akkor látom, hogy tévedtem. Ez nem ember, ez Istenember, mert ember így nem tud imádkozni. Igen! a pusztába vonult Krisztust látom negyvennapos böjtölésében! Negyvennapos isteni meditáció. Negyven napra templom, az istenség temploma lett e magány, ahol az ég és a föld ölelkezik mintegy össze, ahol a Krisztus készül papságára, ahol az istenség edzi az emberiséget, hogy elbirja majd a keresztet.

«Jöjjetek hozzám böjttel, sírással és jajgatással!» Ezek a szavak nemcsak másokhoz szólnak az Üdvözítő ajkairól, hanem Ő maga mutatja meg egelőször, hogy miként kell a nagy dolgokra készülni. Ő maga mutatja meg, hogy a böjt lelki edzőeszköz; Ő saját magán szerez biztos tapasztalatokat, hogy azután másoknak is jogosan ajánlhassa.

És ebben a nagy, magányos csendben megszólal egy hang: Ha leborulva imádasz engem, akkor neked adom mindazt, amit csak magad körül látsz! Különös hangok! Mintha csak az alvilágból törnének föl! Ki ez, ki imádást óhajt a maga számára? Isten nem lehet, hisz e szavak az Istenhez, a Krisztushoz szólnak! Szinte hihetetlennek látszik a dolog, de mégis úgy van; a sátán, a pokol ura merészel belépni ebbe a fenséges templomba s megkockáztatja a legmerészebb kísértést, az Isten Fiának megkísértését! De elszámította magát! Nem gondolta meg, hogy itt a «másik» Ádám áll előtte. Azt hitte, hogy most is a paradicsombeli balga asszony fog a kísértés almája felé nyúlni. Számít Krisztus fizikumának gyengeségére s a köveket akarja vele átváltoztatni kenyerekké, majd angyalaira hivatkozik, kik hű szolgálai s akik nem engedik meg, hogy megüsse lábát, amikor leveti magát a templom tetejéről.

Ennyire merész a sátán...

Az ember megáll egy pillanatra ennél a jelenetnél s elgondolkodik... Egy talpalatnyi helyt kért Lucifer az Úrtól a földön, melyen megvethesse a lábát s ő így is diadalt remél az emberi lelkeken. Ha beletekintünk az élet bajaitól, gondjaitól megroppant lelkekbe s nézzük a

A küzködő Jézus.

harcot, melyet a lélek vív a sátán vakmerő kísértései ellen, ugyan megnyugtató-e a kép, amely feltűnik előttünk? Látunk erős lelkeket, kik Krisztus oldalán nőttek föl s ezeknek a harca, a küzdelme olyan fenséges, olyan méltóságos, olyan megvető: «távozz, sátán!» Az ilyen lelkek ismerik a harcmodort, az ilyen lelkek tudják, hogy a sátánnal nem szabad alkuba bocsátkozni, mert ha csak egy szóhoz is engedik jutni, akkor már csábos szíréhangjainak bűvös ereje lenyűgözi őket. Az ilyen lelkek Mesterükre, a pusztában imádkozó és bőjtölő Krisztusra tekintenek s Tőle tanulják el azt a komoly, méltósággal teljes isteni megvetést, aminőt a sátán érdemel.

De vannak ingadozó, gyenge lelkek is, akik olyanok, mint a szélől ingatott nád. Ezeknek nem is szükséges a vihar, hogy megrezdüljenek, ezeknek csak suttogó szellő kell s már is földig hajolnak! Ezeknek a lelke olyan sejtelmes, mint a nádasok világa, ahol a zizegő nádlevelek csábos tündérregéket mesélnek és álomba ringatnak. A gyenge lelkek tele vannak délibábos sejtelmekkel, sovány illuziókkal s az ilyeneknél könnyű dolga van az ördögnek! Egy színes kép föllebbentése, egy izgató érzés előzetes megsejtetése zavarba hozza őket; gyenge akaratauk meg-inog; két világ ütközőpontjaivá lesznek s vagy a mélységbe buknak, vagy pedig az utolsó pillanatban isteni kegyelemtől segítve magasztosulva kelnek új életre.

Reánk is elkövetkeztek a komoly idők, a negyvennapos bőjt ideje. Mi is sivár pusztaságban az élet sivárságában élünk s ha nincs semmi hasonlóság köztünk és a pusztában bőjtölő Krisztus között, akkor tényleg sivarak napjaink s oázist nem tudunk magunk körül teremteni. Ha nem tanulunk az imádkozó s az ördög csábításaira oly fenségesen tiltakozó Krisztustól, akkor a mi lelkünk is meginog, mint a nád s talán elbukunk.

Mi is szent Pállal tapasztaljuk, hogy van bennünk egy más törvény, amely ellenkezésben áll a mi józan eszünkkel és a bűn bilincseibe akar verni minket. Ez ellen kell küzdenünk és ezért kell edzeni lelkünket. S ugyan mi edzene bennünket is jobban, mint ami Krisztust edzette: a bőjt, az önmegtágadás és az ima.

Az élet kis összetevők eredője. Kis bajok halmaza nagyokat idéz elő; apró, de sok érdem jutalomra jogosít. A mi életünk is küzdelmes, a mi lelki harcaink is erősek. Ha magunkban bizunk csupán, akkor gyengéknékné bizonyulunk, ha ellenben Krisztust utánozzuk imáiban és önmegtágadásaiban, akkor a viharok, melyek körülöttünk és bennünk dúlnak, lassan-lassan elülnek és mi győztesen kerülünk ki a küzdelemből. A kicsi, de gyakori önmegtágadások megacélozzák lelkünket, miként a tornázás az izmokat s így megerősödve mi is nyugodtan, királyi fenséggel mondhatjuk e kísértő gonosznak: «távozz, sátán!»

Komlós Miklós.

✠ ✠ ✠ KOMMUNIO ✠ ✠ ✠

Oly rég vártam e szent órát,
Égő vággyal, igazán!
Úgy epedt szívem utána
Mint virág harmat után.

Im' most forró óhajtasom
Egyszerre beteljesült,
Belkém édes Jézusával
Legbensőbbben egyesült.

Égi béke szállt szívembé
Jézusomnak jöttével,
A bűnnek sötét homálya
Ködparaként oszlad el.

Angyaloknak tiszta ajka
Zeng üdvözlő dallamot
Dicséretet mondva Annak,
Ki ily kegyre méltatott.

Boldog vagyok, boldogságom
Földi jóknál többet ér,
Hisz az üdvnek kútforrása
E mennyei szent kenyér!

A világnak dicsősége
Nekem muló semmiség,
Hisz szívemben lakik Az, kit
Úrnak vall a föld és ég.

Felszáradt a bánat könnye,
Bágyadt lelkem újra él,
Égi útját megtalálja
Az Istenség fényinél.

Föl tehát szívem, dicséred
Isteni Jegyesedet!
Ki a bűnös föld porából
Felmagasztalt tégedet.

Hálaadó énekekkel
Magasztaljad szüntelen,
Tiszta lánggal Érte égj el
A szeretet tűzében.

Clara Adoratrix.

A Zichy emlékművek.

GRÓF ZICHY NÁNDOR a magyar katolikusok pátriarkája, prófétája, apostola volt. Tehát nem szabad emlékének feledésbe menni, hanem kell, hogy tüzes lelke, krisztusi szelleme, példájának ideálja köztünk maradjon, előttünk álljon, bennünk tovább éljen.

Ezért szervezkedett a 600 tagú nagybizottság s ebből egy szűkebb-

körű végrehajtó-bizottság, mely Zichy Nándornak méltó emlékműveket akar emelni, melyek megörökítsék szellemét: szobrot, hogy «érec hirdesse ércnél is maradandóbb alakjának nagyságát» és templomot», melyben «a késő utódokra is leharmatozzék az égi magasságoknak az a kegyelmi áradata, mely Zichy Nándor hangjának megadja az erőt, lelkének a szárnyat s egyéniségének a súlyt és tartalmat».

Drága, nagy pátriarkánk imádságos lelkéhez és emlékéhez a legmegfelelőbb keret az Istenháza lenne. Az ő mélységes hite, Istenben való elmerülése, az eucharisztikus Úr Jézussal való egyesülése a naponkénti szentáldozásban, az egyház szellemében való ideális élete hasonlóná tették őt isteni Mesteréhez s ez a krisztusi élet, ez a tökéletes Krisztus-utánczat legjobban a templomban helyezkedhetik el.

Ne elégedjünk meg tehát a szoborral. Építsünk templomot is, mely folytassa azt a nagy művet: a lelkek krisztusi renaissancejának művét, melyért Zichy Nándor élt-halt s melybe összes lelki és szellemi energiáját s áldozatkészségét befektette.

Az ő emlékére állítandó templom legyen terjesztője annak a szent hitnek, melyért Zichy Nándor a vérét is képes lett volna ontani; az a templom legyen állandó lakása annak az eucharisztikus Úr Jézusnak, kit ő oly bátran megvallott s lelke mélyéből imádott; az a templom legyen meleg otthona a gyakori áldozóknak, kikben újuljon meg napról-napra Zichy Nándor nagy szelleme.

De ehhez a nagy műhöz sok pénz, sok százezer korona kell. Nem kételkedem abban, hogy amily nagy volt Zichy Nándorért való lelkesülésünk, amily nagy most az érte való kegyeletes szeretetünk, — s az eucharisztikus Úr Jézus dicsőségeért való buzkólkodásunk (hiszen az ő országa terjed majd ebben a templomban százezrek között), *ép oly nagy lesz áldozatkészségünk*. Adjon minden katolikus hívő tehetsége szerint s midőn filléreinket e szent célra adjuk, tegyük azt azzal a szándékkal, mintha boldogult édesatyánk lelki vigasztalására tennők filléreinket a szent Antal perselybe. Apostolkodjunk a gyűjtőivekkel azon tudatban, hogy midőn egy-egy téglát szerzünk a templom építéséhez, akkor önmagunkban is építjük a Szentlélek templomát s közelebb járunk Zichy Nándorunk szelleméhez.*

Reviczky Aladár C. M.

* Az adományok a Szent-István-Társulat pénztárába (Budapest, VIII. Szentkirályi-utca 28.) küldendők.

Szent Tamás és az Úrnap.

1264-et írtak, midőn IV. Orbán pápa az Úrnapja ünnepét behozta és ezáltal pápaságát örök időkre emlékezetessé tette. Azon óhajon kívül, hogy a tiszteletlenségért, mellyel az akkori idők eretnekei az Oltáriszentséget illették, eleget tegyenek, még sok más ok birta rá Krisztus helytartóját ez ünnep elrendelésére. Ezen okok közé tartoznak ama nagyszámú csodák, melyek azon időben a legmél-tóságosabb Oltáriszentséggel történtek.

Továbbá nem kis mértékben mozdították elő ezen felséges ünnep behozatalát a püspököknek — jelesen a lüttichi püspöknek — a szentszékhez intézett forró kérései.

De komoly írók tanúsága szerint végleg mégis csak *szent Tamás* közbenjárása birta rá a szentatyát arra, hogy ne elégedjék meg a nagycsütörtöknek az Oltáriszentség alapítási napjának a megünneplésével, hanem még ezenkívül is rendeljen el az Oltáriszentség számára egy fényes diadalmas ünnepet.

Szent Tamás közbelépéséről egy régi kézirat következőleg tudósít: «IV. Orbán parancsára *szent Tamás* a négy evangéliumhoz magyarázatot írt *Catena aurea* (Aranylánc) cím alatt. Midőn a szent tudós művét a pápának átnyujtotta, ez jutalmul egy püspökséget ajánlott föl neki. *Szent Tamás* azonban a püspökséget visszautasította s kéré a pápát, hogy inkább hallgatná meg a lüttichi egyház óhaját és hozná be az *Úrnapját*. A pápa örömet engedett e kérésnek és a szent tudóst bizta az ünnep zsolozsmájának elkészítésével. *Tamás* engedelmeskedett és így jött létre ama magasztos zsolozsma, melyet *Úrnapján* az egész egyház mai nap is elmond.»

Joggal mondhatjuk tehát, hogy az *Úrnap* *szent Tamás* ünnepe.

Aquinói szent Tamás.

Jézus tekintete.

SOKSZOR elnézem azt az albumot, melyben a különböző korok festőinek s szobrászművészeinek Krisztus-képei vannak összegyűjtve. Orcagná-é, Matsijs-é, da Vinci, Raffael, Michelangelo, Tizián-é. Az egyiken a fönység sugárzik, a másikon a magát egészen odaadó alázat, szelidség, majd az ítélő bíró igazságossága.

Melyik az igazi Krisztus-tekinet? Amint így nézem e képeket, hirtelen megelevenedik előttem az a jelenet, mely Kaifás főpap pitvarában játszódott le. A tűz vörös fénye mellett egy csapat katona s szolganépség nyüzsög. Köztük van Péter is, az apostolok elseje. Most kitérül a tanácskozó terem ajtaja s néhány katona kíséretében Jézust átvezetik az udvaron. Az Úr megfordul s tekintete, erős lelke, vádoló, de irgalmas szeretete Péter lelkébe mélyed.

Ó, ez a tekintet . . .

Elmélkedjünk csak róla . . .

1. Immáron Péter háromszor tagadta meg Krisztust, ez a háromszor szerencsétlen szánandó ember. Azok közül a sziklakeménységű arcok közül volt ő is, melyekről Jeremiás szólott: «Keményebbé lett a szivők s nem akarnak visszatérni.» Azt kérdehetném tőled, ó Uram, mint aminő kérdéssel Mózes fordult a zsidókhoz a pusztában: «Vajjon e kősziklából hozhatunk-e ki vizet?» (Num. 20. 10.) S mintha csak felcsendülne onnan alulról az alvilági hatalmasságok diadalmas zendülése, hogy kialudt az apostolfejedelem hite. Minő tapsvihar zúg onnan alulról, hogy összedől a szikla, melyre az Egyházat kellett volna építeni! Meddig késlekedsz még Uram? A katonád, az első elseje, ott hever a főpap udvarában leterítve, vezére vagy; siess hozzá, állítsd talpra! Jó pásztor, a juhod a farkasok közt, ragadd ki onnan! Ó Salvator, szabadító, Péter elsülyed, mentsd meg őt!

Mivel elfordítottad tekintetedet apostolodtól, összezavarodott a szolgálószemélyzet kérdéseinek keresztútjében. Magára maradt, elgyengült, elvesztette önmagát. Most arra van szükség, hogy ismét nézz reá. A te tekinteted olyan, mint az épületben az alapkö, erősíti az egész művet; olyan mint az anya keze, a járt tanuló gyermeknek hóna alá nyúl s nem engedi elesni; iránytű, mely mutatja a hajónak a biztos utat; harsóna, mely a harcost a küzdelemre hevíti; olyan, mint a napsugár, mely a márciusi hóra, áprilisi bimbóra, olvaszt s bont édesen. Ha lehunyod a szemed, akkor azok, kik most állnak, elesnek, a küzdő katonák kimerülnek, a hajózók eltévednek s tovább tart a lelki életben a zimankó.

Nézz hát, Uram, Péterre is itt Kaifás udvarában! Hall'd, hogy eseng az ő szegény gyötrődő lelke Hozzád: «Meddig emelkedik föl ellenségem

fölöttem? Mutasd meg orcádat s hallgass meg engem, én Uram, én Istenem. (Zsolt. 79. 4.) Egyszer megtagadtattott, mert elfordultál tőlem. Aztán esküdöztem, hogy nem ismerlek, mert megfélekedtélt rólam. Magamat átkozva tagadtalak meg újból... Segítség, segítség, Uram! Közeledik felém a halál sötét árnya. Tekints reám, mert «besülyedtem a mélységes sárba», nézd, nézd, «a tenger mélységére jutottam s a szélvész elmerített engem». (Zsolt. 68. 3.)...

2. «És megfordulván az Úr Péterre tekinté.» (Luk. 22. 61.) És megemlékezék Péter Jézus ígéjéről, melyet mondott vala: «Minekelőtte a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem. És onnan kimenvén, keservesen síra.» (Máté 26. 75.)

Egy tekintet s minő élet! Milyen változás, csodás ígézet! Jézus néz, Péter megindul, Krisztus szeretetével Péterhez fordul, Péter fájdalmával Jézus elé hull. Péterre száll Jézus szemének sugara, Péter szivéből fel-fakad könnyzápóra. Péter megsebzé Jézust, midőn őt tagadta, Jézus Péter szivét, mikor őt magához karolta. Ah, minő nagy hatalma volt Jézus tekintetének! Abban a pillanatban, hogy Péterre nézett, felkelt az apostol, aki megtántorodott, sírt, aki bűnt követett el, feltámadt, aki meghalt. Jézus szemeiből tűz áradt ki, mennyei energia: erő, kedv, fény, meleg a bénult lélekbe. Mintha csak Jézus két szemének néma tekintete rárivalt volna Péterre, mint egykor az Úr a testvérgyilkos Kainra: Mit tettél? S Péter szemeiből, mint két átszakadt csatornán előtódult a bánatos könnyek patakja. Egy azon pillanatban elesett, de fel is kelt, sebet kapott, de meg is gyógyult.

Nem lehet azt leírni, minő ereje, hatalma, fénye van Jézus tekintetének...

3. Bizonyára nem gondolkodtatok még afelett, minő szükségesek a szemek az üdvösségre. Miként Péternek, úgy más bűnösnek is a szemein keresztül szállt keblébe Jézus imálandó lelke, hogy felzavarja a tisztulásnak gyógyító ereit, a «keserves sírást». Nincs arra szükség, hogy szöges ciliciummal övezd körül magadat, vagy véresre korbácsold a testedet, vagy szigorú böjttel, hangos jajgatással kérj irgalmat az Istentől. Sőhajts fel a Prófétával: «Tekints reám Uram s könyörülj rajtam». Krisztusnak egy lángoló szeretetteljes tekintete elég, hogy mindnyájunkra üdvösséget derítsen. Minek hordozod tehát körül tekintetedet, szemlélve a világ hiú csalfaságait?! Jézus tekintete csupán és egyedül az élet. Ha ég benned a gonosz vágy, ha sápadoz benned az irigység, ha marcangolnak a haragos indulatok, fordulj Jézushoz: «Tekints reám ó Uram!» Ha hizeleg a testi gyönyörűség, csalogat a világ vagy ostromol a gonosz lélek, lépj Jézus elé s kopogtass az ő jó szíven: «Tekints reám Jézus! Te szelíd könyörület, Te édes irgalom, mindenható irgalom, túlradó kegyesség.»

Mikor felvillan Jézus szeme sugara, elhalaványul a világ csábító fénye, mikor rádszáll szemein keresztül sugárzó lelke, lehullanak kezeidről a szolgaság béklyói s felocsudnak a foglyok; felpattanak a nehéz vasajtók, kitódulnak a szegény megváltott rabok; felvilágosodik az ész, erősödik az akarat, melegszik a szív, szárnyat kap a lélek s az egész ember hangos diadallal örvend az egy élő Istennek. Ahová Jézus tekint, ott hirtelen varázsütésre az üldözőkből apostolok, vámosokból evangelisták, az eltévedettekből hűséges tanítványok, a bűnösökből hűséges jegyesek válnak. Visszatérnek a tékozló fiúk, felkelnek az inaszakadtak s mint a sasok, szállnak-szállnak merre az Isten van.

Hová is tudnál szemeiddel másfelé merengeni, mint fel az ég felé, a csillagok fényes útjára, honnan Jézus tekint le a lábai előtt elvonuló emberi nemzetre. Minden, ami a világon van, romlatag s mulandó s a hervadás felé siet. Nincs is itt senkinek örökös lakása, ahol az enyészet teríti ki bús szárnyait. Addig tart ez a földi élet, míg egy fecske madár könnyű szárnyaival megérinti a tó víztükrét; vagy mint a szappanbuborék, mely a legkisebb érintésre szétpattan. De Jézus...! Jézus, mint szent Ambruzo mondja, mindenünk ebben az életben. Beteg vagy, orvosolni akarod magad, ő orvos, meggyógyít téged. Ha láz gyötör, forrás, melyből hús víz fakad. Ha igazságtalanság ér, örök igazság. Ha segítségre szorulsz, keresd fel őt; ő az erő s hatalom. Félsz a haláltól? Ő az örök élet. Égbe akarsz jutni: Ő az odavezető út, világosság a sötétségben s az éhezőnek mennyei táplálék. A szentség ház ajtaján keresztül szelid tekintete rajtatok pihen, hogy világosságot öntsön a lelkekbe s ha már ragyog az igazság, megindítsa s magához édesítse a szíveket.

De hogy rátok tekintsén, kell, igen, kell, hogy ti is ráemeljétek szemeiteket. Ha eddig arcotok a világ felé fordult, most fordítsatok annak hátát s tekintsetek Jézus szemeibe. Megküldi izenetét nekünk prófétája Zachariás által: «Térjetez hozzám s én hozzátok térek.» (Zach. 1. 3.)

Ó Uram, «mindenek szemei Te benned biznak». (Zsolt. 144. 15.) Nem akarunk többé azok közé tartozni, kik «elvégezték, hogy szemeiket a földre sűtik». (Zsolt. 16. 11.) «Mint a szolgálók szemei asszonyaik kezeire: úgy néznek szemeink a mi Urunkra, Istenünkre.» (Zsolt. 122. 2.)

Hozzád emelem szemeimet, ó Uram, ki vagy a mennyekben s köztünk is lakozol itt a földön. Szálljon fejünkre szemeid tekintete, mint Péterre a főpap törnácában; mint mikor a jóságos nap az elrongyolódott felhőfoslányokra tekint s e tekintet melegétől azután megindul a felhők könnyzápóra s a felhő lesírja magát a földre.

Tekints reánk azzal a hatalmas erővel, mellyel a negyednapos Lázárt kihivtad a halál sötét országából, mire megindult a föld s a halottak feltámadtak. Tekints reánk azzal az irgalmas s szelid nézéssel, mellyel azt

az ötezer éhező szegény embert nézted a pusztában s azok megelégedtek. A Te áldott szemeid fénye kalauzolja kis nyájadat e földi élet viszontagságai közt, míg csak meg nem látunk fenn az égben, színről-szinre, hol magad törölsz le minden könnyet a szemekből...

Lukácsy István.

Világítótorony Sárosmegyében.

«Et tu Betlehem non es minima...»

A kis sárosmegyei Kende községről is elmondhatók a Szentírás szavai, melyek szerint Betlehem igénytelensége dacára a Megváltó születése miatt Isten szeme előtt a legelső városok közé lép fényben és dicsőségben.

Kende olyan kicsiny, névtelen apró helység, hogy térképen hiába keresed, de a jó Isten szemében bizonyára sokkal értékesebb és nagyobb, mint akárhány hatalmas világváros, melyeknek e kis falucska az ő apostoli buzgóságával valóban mintaképe — világítótornya lehet.

A minap ugyanis ezen felemelő egynéhány szót kaptuk Kende érdeemes plébánosától:

A plébánián mindössze 799 lélek van s 1911-ik évben 5597 volt a szentáldozások száma. Egyedül december hónapban 1033 szentáldozás történt.

Bár minél több ilyen tündöklő világítótorony gyúlna ki széles e világon!

X. Pius pápa és a kicsinyek.

EG Y ELŐKELO francia úrnő hat és nyolc éves fiacskáival Rómába utazott és abban a kitüntetésben részesült, hogy kihallgatásra a pápa elé járulhatott. A felette boldog úrnő magával vitte a két apróságot is és az idősebbikre mutatva így szólt a Szentatyához:

— A nagyobbik fiam holnap a szentséges Atya kezéből reményli az első szentáldozást.

— És miért nem a kisebbik is? — kérde a pápa, miközben áldólag tette kezét a hat éves gyermek fejére.

— Ó, szentséges Atya — mondá az úrnő — még nagyon fiatal ahhoz, hogy ilyen nagy szerencsét megértsen és élvezzen. Még nincsen eléggé előkészítve.

A pápa megjegyzés nélkül hagyta e feleletet és magához vonva az apróságot, azt kérdezte tőle:

— Nos, gyermekem, mondd meg nekem, ki lakik a szentségház aranyajtai mögött és ki jön hozzánk a szentáldozásban?

— Az édes Üdvözítő az — felelé a gyermek minden kisélekedés nélkül.

Ezután még több kérdést is intézett hozzá a Szentatya, amelyekre a fiúcska ép olyan kielégítően válaszolt, mire a Szentatya jóságos mosollyal mondotta neki:

— Téged is elvárlak holnap, kedves kicsinyem, a testvéreddel együtt fogsz misém alatt a szentáldozáshoz járulni.

Igy tesz a Szentatya, a kereszténység pásztora és tanítója.

(Ewige Anbetung 1911. Nro 3.)

Katekizmusból.

Melyek a szent mise főrészei?

A szent mise főrészei: 1. a följajnlás, 2. az átváltozás, 3. az áldozás.

* Jézus is 1. följajnlotta a kenyeret és a bort a mennyei Atyának; 2. átváltoztatta azt szent testvévé és vérévé; 3. áldozásra odanyújtotta tanítványainak.

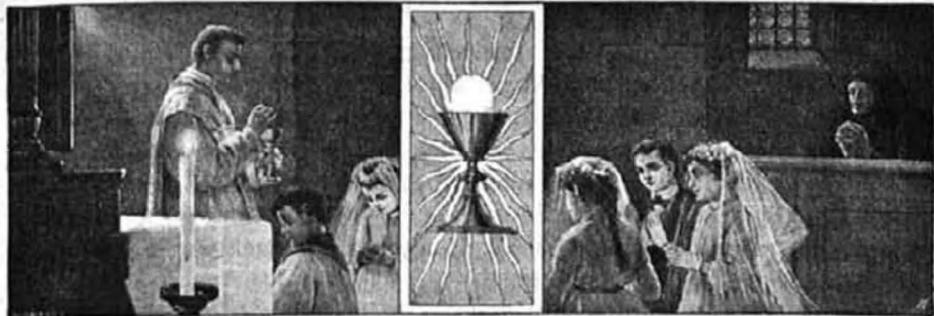
* 1. A följajnláskor a pap bemutatja Istennek a kenyeret és a bort. Ekkor mi is ajánljuk föl a szent misét bizonyos szándéokra.

2. Az átváltozáskor a pap Jézus szavaival átváltoztatja a kenyeret és a bort az Úr szent testvévé és vérévé, azután fölmutatja. Ekkor térdre borulva imádjuk az oltáriszentséget és mondjuk e szavakat: Édes Jézus, neked élek; édes Jézus, neked halok; élve-halva tied vagyok!

3. Az áldozáskor a pap magához veszi az Úr szent testét és vérét. Ekkor mi legalább lelki áldozást végezzünk, vagyis forrón kívánjuk magunkhoz venni az Úr Jézus szent testét. — A szent mise főrészeire csemetéssel szokták a jelenlevőket figyelmeztetni.

* * A szent mise főrészei előtt előkészítő részek vannak; legfontosabb közöttük az evangelium. Ennél tiszteletből felállunk és homlokunkra, ajkunkra és mellünkre keresztet vetünk. A főrészek után befejező részletek következnek. Ezek között van rendszeren az áldás is, amelyet keresztvetéssel fogadunk.

Intelem. A szent mise a katolikus vallás legszentebb cselekménye és az isteni kegyelem legdúsabb forrása. Örülj, valahányszor jelen lehetsz a szent misén. Hallgasd meg az egész szent misét figyelemmel és ájtatosan.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

A gyermekek első szentáldozása.

Mercier, mehelni biborosérsek körleveléből.

AZOKNAK, kiknek legfontosabb kötelességük a gyermeklélek keresztény kiképzése: tehát a szülőknek és nevelőknek, nem az a feladatuk, hogy a gyermekeket kioktassák az összes keresztény igazságokra s így velők tökéletes vallási ismeretekre tétessenek szert, hanem az legyen a legfőbb gondjuk, hogy *a gyermekek lehetőleg minél korábban és bensőségesebben megszeressék s megismerjék az Istent az ő második személyében: a mi Urunk Jézus Krisztusban.*

Mivel a szentáldozás az a titok, mely a legvilágosabban és legmelegebben nyilatkoztatja ki az Isten szeretetét az emberek iránt, s mivel azért rendelte azt szent Szerzője, hogy a lélek a keresztségben kapott megszentelő kegyelemnek csiráját itt kifejlődésre, növekedésre, virágzásra hozza, azért kell a szülőknek és nevelőknek gyermekeikben az észnek első megnyilatkozása után rögtön *élő, mélységes vágyat* felébreszteni és állandóan fönntartani a legfőlségesebb Oltáriszentség iránt.

Valóban, drága szülők, tinektek a nevelés terén igen fontos feladatok van. A ti ártatlan gyermekeitek lelke a legszorosabban van összekötve a megszentelő kegyelem által az Istennel. A szeretet erényét, ha ezen kegyelemkincsessel egyesül, nem lehet megtörni; de ezen legfőbb jót el is lehet veszíteni és tényleg az el is vész, ha gyermekeitek az a szerencsétlenség éri, hogy halálos bűnbe esik.

Orkódjete tehát buzgó gondoskodással ezen kicsinyek fölött! Csak azokra bizzátok őket, akiket méltóknak találtak arra, hogy a ti helyetteseitek legyenek! Beszéljetek gyermekeiteknek azon veszélyekről, melyek

az ő ártatlanságukat fenyegetik! Tanítsátok meg őket arra, hogy mindannyiszor ébresszék föl magukban a tökéletes bánat indulatát s vallják be őszintén vétkeiket, valahányszor készakarva megbántották az Istent!

Ha a templomba mentek, vigyétek magatokkal gyermekeiteket is. Ha látnak titeket, hogy miként ájtatoskodtok a szentmise alatt s mily buzgósággal járultok a szentáldozáshoz, úgy már korán vágy támad gyengéd kis lelkükben, hogy bár ők is úgy tisztelhetnék és szerethetnék az eucharisztikus Úr Jézust, mint ti!

És ha látjátok, hogy gyermekeitek szívében ez a vágy csirázni kezd, akkor adjatok nekik *eucharisztikus nevelést!* Beszéljétek el, miként van jelen az Úr Jézus az oltáron s miként él Ő ott a szentségházban! Mondjátok meg, hogy az isteni Üdvözítő, ki vére árán váltott meg minket, közöttünk lakik, leszáll az égből a földre, midőn a pap úrfelmutatás előtt ezen szavakat mondja ki a kenyér színe fölött: «ez az én testem» és a szentáldozásban a legbensőbbben egyesül velünk. A gyermek ezeket hallva arra fog törekedni, hogy mindjobban megismerje azon dolgokat, melyeket tőletek hallott. Ennek a vallásos oktatásnak mély jelentősége van. A gyermek már első szentáldozásától fogva, sőt már előbb, mihelyt öntudatra kezd ébredni, gondolatait az Úr Jézusra: urára, Istenére, megváltójára, testvérére, barátjára, mint aki az Oltáriszentségben él, fogja irányítani és akkor majd, kedves szülők, belátjátok, hogy gyermekeitek nevelésében nem cselekedhettek üdvösebb dolgot, mintha őket *minél korábban* vezetitek a szentáldozáshoz.

És ha ez az első szent cselekedet megtörtént, gyermekeitek lelkébe fogjátok ezen gondolatot csepegtetni: a keresztény életet egészen és tökéletesen kell bennük kiépíteni. És el fog érkezni az a pillanat, amelyben fiaitok és leányaitok örömmel fognak megjelenni a vallásoktatáson, a prédikációkon, a szentmiséken, akkor nagy lelki készséggel fognak majd jó könyveket olvasni, főleg az evangéliumot. Így gyermekeitek hűek lesznek az imádságban, gyakran megjelennek a szentmiseáldozaton, sokszor járulnak majd a gyónás és áldozás szentségeihez, lelkiismeretesen végzik majd kötelességeiket, minden cselekedetüket összhangzásba hozzák hitükkel s eképp az evangéliumnak igazi tanítványai és az isteni Üdvözítőnek méltó utánczóik lesznek.

Magasztaljuk, kedves barátaim, szentséges Atyánkat, X. Pius pápát, mert ő minket a legalkalmasabb időben vezetett vissza az egészséges, keresztény hagyományhoz. Hallgassuk őt tanulékony szívvel és kövessük szavait!

Mit eredményezhet a gyakori és méltó szentáldozás.

FENELON francia érsek volt a nevelője a burgundi hercegnek, kinek igen heves, indulatos, lobbanékony természete volt. Midőn a királyi herceg az első szentáldozáshoz járult, a többek közt a következőket intézte hozzá a tudós s szentéletű érsek: «Végre elérkezett a nap, melyet királyi Főnséged annyira óhajtott; elérkezett az a nap, mely valóban kell, hogy fordulópontja legyen életének. Az ön Megváltója jön szívébe egyszerű étel alakjában, hogy az ön lelkét táplálja, miként a kenyér táplálja testünket. Az ön érzékeinek ez csak darab kenyérnek tetszik, de hite, kell, hogy azt mondassa önnek, hogy itt Isten ereje, több: az Úr teste és vére van. Mondja, herceg, Izaiás prófétával: Valóban, te elrejtett Isten vagy. Egy Isten van, de elrejtí magát szeretetből; elfödi főnségét, hogy ne keltsen félelmet, mert hatalma láttára megvakulnánk s feléje még csak nem is közeledhetnénk. De az elrejtett Istennél fogjátok megtalálni azt a mannát, mely minden édességet magában foglal. Azt a kenyeret eszitek majd, melynek főnsége mindent felülmul s melynek vételekor nem az változik át a ti természetetekké, hanem *ti változtok át az ő természete szerint.* Izleljétek és lássátok, mily édes az Úr!»

A burgundi herceg első szentáldozása az egész királyi udvarnak ünnepe volt. Az első áldozóra az érsek beszéde mély benyomást tett. Ő valóban erőt és vigaszt merített egész életében az első s azután a következő szentáldozásokból.

Az ifjú herceg — miként a történeti könyvek említik — minden tizennégy napban gyónt és áldozott. És ezt oly összeszedetten végezte hogy a jelenlevők mind épültek rajta. S hogy az Isten iránt való hódolatát külsőleg is mutassa, nyakában minden egyes ilyen alkalommal a Szentlélek-rend szalagját viselte.

Mégis nem annyira külső és belső áhítata ragadta el az udvart, mint inkább az, hogy mit eredményezett a gyakori szentáldozás a herceg lelkében, jellemében. Az udvar nézetét e tekintetben a legjellemzőbben fejezi ki Maintenon asszony, az udvar leghatalmasabb egyénisége, ki ezt mondotta a burgundi hercegről: Mióta az első szentáldozásához járult s áldozásait minden két hétben megismétli, azóta hibáit elhagyja és az erényekben való előhaladása évről-évre jobban látszik. A herceg eme ájtatoskodása: gyakori áldozása, kezdetben az udvar előtt nevetségesnek látszott, de később, midőn annak nagy hatását láttuk a herceg jellemén, akkor még a szabadgondolkodók is bámulattal teltek el iránta, ki előbb heves, izgatott, lobbanékony, mérges és türelmetlen volt, később fegyelmezett, nyugodt, higgadt, türelmes, szelid és szeretetreméltó lett. Az erény második természetévé vált.

Ily eredménye lett a burgundi hercegnél a gyakori szentáldozásnak. Mindazok, kik gyakran, méltóan s azon szándékkal járulnak az Úr aszta-

lához, hogy természeti, bűnös hibáikat, szokásaikat, szenvedélyeiket el akarják hagyni. Ki akarják irtani, meg akarják zabolázni, azok valóban Isten kegyelmével el is érik ezt s az összes erényekben rövid idő alatt elő fognak haladni.

A férfiak is?

Hát a férfiak is gyakran áldozzanak? Természetesen!

Midőn X. Pius pápa 6 év előtt ünnepélyesen felszólította az egész világot, hogy a katolikus hívek gyakran, lehetőleg mindennap járuljanak az Úr asztalához, akkor ez a felszólítás nemcsak a nőknek és gyermekeknek szólt, hanem a férfiaknak is. Sőt elsősorban nekik. Mert férfi-méltóságuknál fogva nekik kell jó példával előljárniok. A férfi tölti be a legfontosabb állásokat a család, a község, a társadalom, az állam és az egyház életében. Pápák, püspökök, királyok, miniszterek, vezérek, ágítátorok, családfők: férfiak. Nekik kell legjobban telítve lenni az Istennel is — a megszentelő kegyelem bőségében. Amint erősebbek ők testben, lélekben, szellemben, úgy kell, hogy erősebbek legyenek a természetfeletti életükben is. Természetfeletti életüket pedig semmi sem teszi erősebbé, acélosabbá, kitartóbbá, mint az erősek kenyerével való gyakori táplálkozás.

És az életben mit látunk? Azt, hogy épen a férfiak idegenkednek mindenütt a gyakori szentáldozástól. Menjünk e templomokba, hol a pap gyakran osztja ki az Úr testét, de kiknek? Asszonyoknak, leányoknak, gyermekeknek, ifjaknak — de aránylag nagyon kevés férfinak. A nagybőjti és ádventi vasárnapokat leszámítva, ilyen szomorú képet kell látnunk mindenütt.

S mi ennek az oka? A hitközöny, a hidegség, a tudatlanság, az istentávolság.

Ne mentesse magát senki, s ne mondja: Erre nincs időm, én fáradt, bágyadt, kimerült vagyok, reggel pihennem, aludnom kell! Hát a vasárnap délutáni korcsmázásra, kávéházi szórakozásra, kirándulásra, mulatásra van idő? Csak az istenszolgálatra nincs? S ha valaki erőtlen, bágyadt, nem kellene-e annak az *élet forrásából* gyakorta meríteni, hogy több, erőhöz jusson?

Ne mondja senki: én népszövetségi tag vagyok, én a kath. kör vezéreibeihez tartozom, én a forumon a kath. vallásomért kiteszem magamat, én egy vagy két hitbuzgalmi társulatnak tagja vagyok, én ott vagyok mindenütt, hol vallásos meggyőződésemmel együtt büntetni kell. Ez mind szép, dicséretreméltó, sőt egy jó kath. férfinak kötelessége. De nem elég! Ilyen jó katolikusoknak példát kell mutatni a közönyösebbeknek a gyakori áldozásban is. Akkor majd úgy az egyesek lelki élete tökéletesebb lesz, mint a társadalmi s keresztény-politikai mozgalmaink eredményesebbek s mélyrehatóbbak lesznek.

Fő! tehát férfiak a gyakori szentáldozásra!

GYERMEKVILÁG

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL

Egy mindennapi áldozónak szeretete a szentséges Ur Jézus iránt.

NVITRAMEGVÉBEN, Lopassó községben történt, amit okulástokra el akarok mondani, kedves gyermekeim. A mult évben vett ott magához az égbe az Úr Jézus egy kis fiút, aki a legméltóságosabb Oltáriszentséget nagyon szerette. Nevezük ezt a kis falusi fiút Ferencnek.

Mindennap áldozott, amióta először járult az Úr asztalához. Annyira megszerette az édes Jézust, aki a legszegényebb gyermekeket épen annyira becsüli, mint a leggazdagabbat, hogy egyetlenegy napig sem akart nélküle lennie.

De készült is mindig ájtatosan a szentáldozásra! Nemcsak a szentgyónáskor tárta ki lelkiatyjának az ő lelkét, nemcsak ott számolt be az ő kis hibáiról, hanem máskor is, amikor valami nyugtalanította ártatlan lelkét. Nem egyszer kereste föl lelkiatyját a plébánián, hogy vele a maga hibáiról beszéljen.

Bizonyára épen ezért az őszinteségeért jutalmazta meg a jó Isten azzal, hogy szeretete az Oltáriszentségben lakozó Úr Jézus iránt mind nagyobb és nagyobb lett, a mindennapi szentáldozást nemcsak nem únta meg, hanem napról-napra jobban kívánta. Növekedett a szeretete, mert hiszen azért volt oly őszinte lelkiatyjához, hogy lelke mindig egészen tiszta lakóhelye legyen az Úr Jézusnak.

Nagy szereteteért igen szép halált adott Ferencnek az Úr Jézus. Halála napján olyanformán mutatta ki szeretetét a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt, mint egykor IV. Béla királyunknak szent leánya, Boldog Margit.

Amint már egyszer elmondtam nektek, ez a szent királyleány

abban találta legfőbb örömét, hogyha mikor apácatársnőivel áldozott minél tovább maradhatott térdelve az áldoztatásnál, mert így sokáig láthatta azt a szentkenyeret, a szentostyát, amelyben az áldott Úr Jézus lakik.

A kis Ferenc halálosan beteg lett. Megkérte az ő kedves lelkiatyját, készítse elő a halálra, vigye el hozzá az édes Jézust, mert ő maga már nem mehet a templomba áldozni. Az esperes úr szívesen megteszi. Ferenc meggyónik: könnyű neki gyónnia, hiszen soha sem volt titka az ő lelkiatyja előtt! Következik Ferenc utolsó szentáldozása. A lelkiatya oda akar térdelni a tiszta abrosszal leterített asztalon elhelyezett Oltáriszentség elé, hogy előimádkozza azokat az imákat, amelyeket a betegek áldoztatása alkalmára előkészületül ír elő az anyaszentegyház. De a kis fiú visszatartja az ágynál az áldozópapot: neki nagy kérése van. «Esperes úr! — így szól — nem volna szabad önnel együtt odatérdelnem a zsámolyra az asztal elé?» «Miért fiam?» — kérdezi az esperes úr. «Azért, hogy nézhessem az Úr Jézust a szentostyában» — feleli a fiúcska. Hogyne teljesítette volna ezt a kívánságát a lelkiatya! Hiszen ezt a legtisztább szeretet súgta Ferencnek! S most mindakettlen ott térdelnek az áldott Úr Jézus előtt, együtt mondják az imákat s eközben Ferenc le nem veszi a szemét a szentostyáról, melyben Jézusnak eleven szentséges Szive dobog. Azután angyali ájtatossággal veszi magához a szentostyát és néhány perc múlva boldogan hal meg. Reméljük, hogy most már színről-színre látja az Úr Jézust, akit a szentostyában eltakarva is oly nagy szeretettel nézett.

Ime, ilyen a mindennapi áldozónak a halála, aki szeretetből Jézus iránt mindig őszintén igyekezett hibáitól szabadulni s azért nemcsak a szentgyónásban, hanem azonkívül is kért tanácsot lelkiatyjától. Az Úr Isten ezért neki szent Margit ájtatosságát adta meg. Utánozzuk őt, gyermekeim! utánozzuk a gyakori szentáldozásban; de utánozzuk kivált hibáink nyílt bevallásában, akkor könnyebb lesz hibáinkat kerülnünk, sohasem fogjuk a szentáldozást megenni, hanem inkább napról-napra jobban fogjuk szeretni és kívánni.

Kérelem a főtisztelendő lelkész urakhoz.

SPIRITUS spirat, ubi vult et prout vult. Meg vagyok róla győződve, hogy édes hazánkban is «spirat», még pedig épúgy a városokban, mint a legeldugottabb falvakban, nemcsak a felnőttek lelkében, hanem tán főképp az ártatlan gyermekekében. Mily szép lenne, ha kicsinyek és nagyok lelki épülésére az Oltáriszentség szeretetének megnyilatkozásait a gyer-

mekek életében össze lehetne gyűjteni. Mindenesetre kedves dolog lenne ez az Úr Istennek is, hiszen «sic luceat...» Gyönyörű csokorral lehetne a szentségi Jézust övezni a szeretet ezen virágaiból. Kérem azért, ha bármi kis adattal lehetnek segítségünkre, küldjék be azt röviden megszövegezve folyóiratunk «Gyermekrovata» vezetőjének a címére (dr. Szyllaba Emil hittanár, Pozsony, kir. kath. főgimnázium). Egyúttal, ha vannak ilyenek, kérjük vele a gyakori szentáldozás és szentséglátogatás ellen a gyermekek szájából elhangzott ellenvetéseket, gúnyolódásokat stb. is közölni.

A szerkesztőség.

* Az eucharisztikus gyermekszövetség tagjainak adott kis utasítás *clmképe*.

N. N.

belépett az Eucharisztikus Gyermekszövetségbe.

X. Pius pápa egyik áldása.

Az 1909. év április havában Monloup Róbert családjával, feleségével, a hét éves Andrással és a kilenc éves Róberttel Rómába zárandokoltak, hogy részt vegyenek D'Arc Janka boldoggáavatási ünnepélyén. A Pincio melletti Barbi marquise házában szálltak meg. Róbert és András vörhenybe estek. A kis András meggyógyult, míg Róbert bátyja halálra vált. Nyolc napig nem evett s az életerő lassan, majdnem teljesen elfogyott kis testében. Dr. Giaquinto orvos előkészítette a családot a legrosszabbra s megmondta, hogy segítség nincs s a fiúcska pár óra múlva meghal.

A Barbi gróf palotájával szemben van a maronita szerzetesek kolostora és temploma. Elérkezett az este. Mindenki lefeküdt, csak a kis Róbert édesanyja virrasztott. Lázban égve pihegett a kis beteg. Lajos gróf, a háziúr és Ninetta nővére nagyon megsajnálta az édesanyját és a szomszéd szobában virrasztottak.

A beteg szobájában félhomály derengett. Az édesanya szíve majd meghasadt fájdalomában. Le-föl jár a szobában, kezeit tördeli, könnyeit törülgeti, aztán kitekint az ablakon és észreveszi, hogy a maronita atyák templomában a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt szeliden pislog az öröklámpá, mely azt látszik feléje inteni: bizzál! itt égek én a minden-

ható Úr Jézus előtt, ki rajtad is segíthet. «Valóban Uram, Jézusom, betegek gyógyítója, Te meggyógyíthatod a beteg fiamat» — sóhajt föl a jó anya. Aztán Jézus irgalmas Szívébe ajánlja drága magzatját s már is nyugodtabb lesz háborgó szive.

Erre belép Lajos gróf, ki X. Pius Öszentsége zuávjá. Az asszony így szól hozzá: «Kérem szépen, menjen el holnap Öszentségéhez s kérje meg őt, hogy áldaná meg beteg fiamat. Remélem, hogy meggyógyul». A pápa másnap áldását küldte a beteg Róbertre, ki az éjjel élet és halál közt lebegett. Minden percben várták a rettentő eseményt. S midőn a pápa áldását adta, abban a percben a beteg fölnyitja szemeit s így szól: «Anyuskám, éhes vagyok». A krízisen átesett. Néhány nap mulva fölgyógyult, Öszentségénél külön kihallgatáson jelentek meg s könnyelt szemekkel hálálkodtak a Szentatyának, ki így szólott hozzájuk: «Édes gyermekeim, ne nekem hálálkodjatok s ne nekem köszönjétek a kis Róbert meggyógyulását, hanem nagy hiteteknek s az eucharisztikus Úr Jézusnak».

Le Petit Messag. d. S. Sacr. után.

EGYESÜLETI ÉLET.

Felelet néhány praktikus kérdésre.

Egy francia lapban olvastunk néhány kérdésre adott felelet alakjában igen okos fejtegetést, mely minden oltáregyesületi tag és központ érdeklődésére tarthat igényt. Épen azért — tekintetbe véve a budapesti középonti oltáregyesület gyakorlatát — egész terjedelmében adjuk a közérdekű fejtegetést.

Első kérdés: Mily föltételek szükségesek ahhoz, hogy valaki az oltáregyesülethez tartozzék? Aki, mint oltáregyesületi tag, bármikor kezébe veheti az oltáregyesületi kis könyvecskét, vagy buzgón olvassa hivatalos közlönyünket az «Örökimádás»-t, az könnyedén szerezhet tájékoztatást a fölvetett kérdésre. Mégis ez utón is megfelelünk rá, mert hiszen

a szükséges föltételek helyes betartása annyira fontos, hogy nélküle a kilátásba helyezett búcsuk el nem nyerhetők.

Három föltétel szükséges ahhoz, hogy valaki az oltáregyesület tagja legyen.

A) hogy *neve* beirassék a középonti oltáregyesület *törzskönyvébe*;

B) hogy *havonként egy órát* töltsön a legfelségesebb Oltáriszentség imádásában;

C) s hogy *évenként alamizsnát* adjon szegény templomok fölségélyezésére.

Lássuk sorjában az egyes föltételeket.

A) A *név* olyan oltáregyleti törzskönyvbe irandó be, mely oltáregyesület a római főegyesülettel van

közvetlen, direkt összeköttetésben, vagyis amely a római főegyesületbe be van kebeleztve. Ilyen a budapesti középponti oltáregyesület.

Mindenesetre ajánlatos a *vezeték- és keresztnév* pontos bejegyzése.

B) Az *imádási óra* nem végezhető el olyan ájtatosság alatt, amely már magában véve is kötelező. Például mivel a vasárnapi szentmishallgatás úgyszólván szigorú kötelessége minden katolikus embernek, azért nem lehet a vasárnapi szentmise alatt az imádási órát megtartani. De, aki vasárnap több misét hallgat, az ezek bármelyike alatt végezheti az imaórát.

A hétköznapi mishallgatás nem szoros kötelesség, épen azért azalatt bárki megtarthatja az imádási órát. Ugyanez áll a vecsernyére és az áldásra is.

Amely plébániákon az oltáregyesület szellemének megfelelően közös- és ünnepélyes imaórát tartanak, ott nagyon kívánatos, hogy lehetőleg minden tag akkor tegyen eleget a B) pontban előírt kötelességének.

Az ideális és legajánlatosabb állapot természetesen ezután is az, ha a tagok úgy választhatják meg napok és órák pontos meghatározásával az imaóra idejét, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentségben lakó Úr Jézus azon oltáregyesület területén sohase legyen imádó nélkül.

C) Alamizsnát *minden* tagnak kell adni, hogy a búcsukban részesülhessen.

Oltáregyesületi tag pedig csak *személy* lehet.

Következőleg minden személy tartozik alamizsnát adni. Így tehát egy plébánia — mert nem személy — nem lehet tagja az oltáregyesületnek, de igenis tagjai lehetnek a plébánia hivei, külön személyenként. Ha tehát egy plébános a plébánia nevében küld a központba alamizsnát, akkor nem nyerne sem a hivek, sem a plébános, búcsukat. Ha pedig saját nevében küldi, akkor csak ő — a plébános — kap búcsukat. Az összeget az illető plébánián fennálló oltáregyesületi tagok adományára gyűjtve kell a központhoz juttatni s ebben az esetben, — egyéb föltételek betartása mellett — mindazok a tagok gazdagodnak a búcsuajándékokkal, akik *bármiféle csekély adománnyal* járultak a beküldött összeghez. Több oltáregyesületi helyi igazgató részleges kimutatást küld a tagok áldozatkészségéről s ez a szokás felette ajánlatos.

Az alamizsna *menyiségére* nézve az egyes oltáregyesületi központok szerint változó gyakorlat van érvényben, melynek azonban csak irányító jellege van. Legtermészetesebb, hogy mindenki adjon buzgóságának és főképen tehetségének mértéke szerint. A budapesti középponthez tartozó oltáregyesületeknél általában az a szokás van érvényben, hogy a vagyonosabbak 2 koronát, a szegények pedig 24 fillért fizetnek évenként.

Ez a rendes tagoknak szól. A résztvevő tagok — kik havonkénti imaórára nem kötelezik magukat s ennek megfelelően nem tarthatnak számot az egyesület búcsúira — évenként

legalább 4 koronát adnak a szegény templomok fölruházására s ennek fejében részesülnek a társulat érdemeiben s imádságaiban.

Egy és ugyanazon személy lehet rendes és résztvevő tag is, ha a rendes tagtól megkívánt három föltétel mellett még a résztvevő tagok adományát is fölládozza.

(Folytatása következik.)

Gyakori szentáldozás és Oltáregylet alakulás Csömörön. A szentégi Jézus csodálatos hódításairól Csömörön, annak buzgó káplánja a következőkben számol be:

A hivek régi szokás szerint évenként kétszer járultak az Úr asztalához. 1911. július hóban indult meg csendesen a gyakori- és mindennapi szentáldozás mozgalma. A mag el volt vetve, de néhány hónap kellett, míg az Úr kegyelme megérlelte. Az Úr Jézus hódításáról beszéljenek a számok.

Az áldozások száma hetenként volt:
1911. júliusban 18.

- « augusztusban 155.
- « szeptemberben 299.
- « októberben 274.
- « novemberben 434.
- « decemberben 1085.

1912. január 17-ig 550.

Jézus névünnepe igen sok lelket vonzott az oltárhoz; már előtte 2 nappal tömegesebben jöttek: jan. 13-án körülbelül 60; jan. 14-én 200; jan. 15-én 60; jan. 16-án 45 volt az áldozók száma. Megtörte az Úr Jézus kegyelme a jeget. A lelkek ellenállhatatlanul tódulnak naponként az Úr Jézushoz. Újak jönnek; a régiek

kitartanak. Vannak napi áldozó férfiak, nők és leányok.

A gyakori szentáldozásnak gyümölcse az *Oltáregylet*.

Dec. 28-án kezdődött a taggyűlés, Jézus névünnepeére 202 taggal megalakult.

Megtartották az első havi szentségimádást a havi órárt; az Oltáriszentség egész nap imáadásra volt kitéve; délután az imádási óra után Kratochvill József plébános, tb. szentszéki ülnök ismertette az Oltáregylet célját, a nagy kegyelmeket, melyekben tagjai részesülnek.

A hiveket a buzgóságban való kintartásra az Oltáregyletbe való belépésre és a gyakori szentáldozásra lelkesítette. Ünnepeles Te Deummal a nagy napot befejeztük.

Még ezen napon a hivek között mozgalom indult meg, hogy új Oltáriszentségtartót kellene szerezni; az Úr Jézushoz nem méltó, — mondták — hogy oly kopottasban lakják. Néhány nap alatt 1167 korona 30 fillért adtak össze.

Megnyílt a tabernakulum; az Úr Jézus hódító uton van; a jó Pásztor juhocskái, báránykái után jár; akik övéi, azokat erősíti, az elveszetteket megtéríti. Jézus serege kicsiny, de hű és erős, napról-napra gyarapodik.

Az Oltáregylet a váci egyházmegyei Oltáregyletbe csatlakozott. Helyi igazgató Kratochvill József plébános.

Gróf Zichy Nándor emlékezete. A Budapesti Középponti Oltáregylet f. é. jan. 30-án méltó módon emlékezett meg gr. Zichy Nándorról. Kohl Medárd felsz. püspök 10

órákor gyászmisét mondott a nagy halottért. A püspök urat nagyszámú papság várta, kik azután a szentmisénél segédkeztek. Az engesztelő áldozaton ott voltak gr. Zichy Aladár vezetésével megjelent gyászoló családtagokon kívül: Csernoch János kalocsai érsek, gr. Majláth G. Károly és Prohászka Ottokár megyéspüspökök, Kohl Medárd felsz. püspök, gr. Apponyi Albert, őgr. Pallavicini Edéné. gr. Zichy Ráfael, br. Révai Simonné, br. Skerlecz Károlyné, dr. Nékám Lajos, br. Förster Gyula, Molnár János, Giesswein Sándor, Kánter Károly, Nemes Antal prelátusok, dr. Hanauer A. István, Sagmüller apát, Berger Márk kanonok stb.

Az emlékbeszédet, mely mélyen hatott a hallgatókra, Prohászka Ottokár székesfehérvári püspök mondotta az Oltáregyesület nagytermében. A beszédet egész terjedelmében hozzuk lapunkban.

Új Oltáregyesületek 1911. év folyamán. *Krasznokvajdán*, Kassa egyházmegyében 1911. márc. hóban alakult meg az Oltáregyesület 182 taggal. A havi szentségimádást e hó I-ső vasárnapján nagy áhítattal végzik a tagok.

Nagykanizsán, Veszpréme gyházmegyében.

Csurgón, Veszpréme gyházmegyében 1911 szept. hóban alakult meg az egyesület 15 taggal.

Liptócsorbán és Liptótarlócon, augusztusban.

Magyarszentmihályon, Csanádegyházmegyében.

Ószentiván községben, Csanádegyházmegyében 1910 okt. 4-én 60 taggal.

Őrsújfalun, Komárommegyében. Azonkívül:

Csömör, Pestmegye 1911 dec. hó 28-án (váci egyházmegyében) 202 taggal.

Az Oltáregyesület alakulóban van a következő helyeken:

Szereczen, Vágfarkasdon, Zsélyen, Kaposvárott, Gellért és Szerencs községekben.

Februári választmányi ülés. A Budapesti Középponti Oltáregyesület választmánya februári gyűlését 12-én tartotta. Megjelentek Kánter Károly igazgató, őgróf Pallavicini Edéné elnök, Kiss Aladárné és Maria de Jerusalem alelnökök, Tiefenthaler József az «Örökimádás» szerkesztője, továbbá br. Vécsey Józsefné, Pálffy Anna grófné, Vécsey Eszter bárónő, Návai Kálmánné, Fehérvári Coelestin, özv. Heinrich Ferencné, Reviczky Gáborné.

A gyűlés lefolyása a következő: Kánter Károly igazgató fölkéri Maria de Hongrie titkárt a multkori jegyzőkönyv fölolvására, melynek hitelesítésére az elnökknő br. Vécsey Józsefné és Fehérvári Coelestin választmányi tagokat kéri föl.

Az igazgató örömmel emlékszik meg Vaszary Kolos biboros hercegprimás ünnepéről. A herceg-érsek születésének 80 éves évfordulóját üli, mely alkalommal az Oltáregyesület alázattal üdvözli Öminenciáját, melyet az igazgató személyesen is kifejezett. Adja a Mindenható, hogy még továbbra is egészséggel élvezhesse ritka magas korát Öminenciája, ki nemcsak megyének főpász-

tora, hanem egyesületünk nagynevű jőtevője. Az igazgató megemlíti, hogy az Oltáregyesület a választmány határozata alapján méltó módon adózott Zichy Nándor gr. emlékének, amiről lapunk más helyén számolunk be.

Majd előadja az igazgató, hogy szept. 12-től 15-ig tartandó bécsi eucharisztikus világkongresszus tárgyában az előkészítő-bizottság Fischer-Colbrie püspök elnöklete alatt értekezletet tartott a központi szemináriumban. Az Oltáregyesület a hölgybizottságban fog résztvenni.

Az igazgató reményli, hogy az elnök a jövő gyűlésen előterjesztést fog tételni a módozatokról.

Ezután az igazgató meleg szavakkal ad kifejezést azon szomorú megilletődésnek, melyet az Oltáregyesület érez az Örökimádás templom nagy művészenek halála felett. *Aigner Sándor* műépítész, középítési tanácsos, a vaskorona-rend lovagja január hó 30-án adta vissza lelkét Teremtőjének. Holttestét febr. hó 1-én helyezték el nyugalomra a Kerepesi temetőben.

Tudatja továbbá az igazgató, hogy a vikárius-püspök kegyes volt hozzá leiratot küldeni, melyben az Örökimádás templom lelkészi teendőinek jogi megállapítása és a szükséges és illő jövedelem biztosítása mellett hajlandó a lelkészt minden másoldalú teendőtől mentesíteni, jelesen a hitoktatáságtól fölmenteni. Bemutatja az igazgató az Oltáregyesület kebelében keletkezett és egyházmegyeileg szabályosan helybenhagyott, *«Eucharisztikus gyermek-*

szövetség» alapszabályait. Az egyesület Reviczky Aladár eszméje, igazgatója és szervezője az Örökimádás templom lelkésze. A választmány elhatározta, hogy a római oltáregyesületi központnak, a mi egyesületünk némi adomány gyanánt, de meg a hivatalos közlönyök viszonzása fejében is évente legalább 50 koronát küld.

Az igazgató ajánlja a pater Soós Szentírás-fordítását.

A tárgyakban gazdag gyűlés azzal ért véget, hogy az igazgató buzdította a választmányi tagokat a farsangi szentségimádás buzgó részvételére. Egyben jelenti, hogy a terjesztőnk jövő gyűlése elmarad, de ehelyett minél tömegesebben vegyenek részt a farsangi szentségimádáson és a szentségi körmeneten.

A pécsi Oltáregylet jelentése az elmúlt egyleti év működéséről. A pécsi Oltáregylet, melynek élén *Zichy Lujza* grófnő áll, az elmúlt esztendőben is rendkívül áldásos munkásságot fejtett ki. Azonfölül, hogy a pécsi egyházmegyében mindenfelé új meg új oltáregyleti szervek alakultak (fiókegyesületek) részint önállóan a központi egyesület mintájára külön tiszttal, mint Szekszárdon és már jóval ezelőtt Dunaföldváron; részint pedig plébános urak és terjesztők vezetése alatt. A pécsegyházmegyei oltáregyleti tagok száma közel 5000 — kik közül magára Pécsre 900 esik. Tagok után az egyletnek mintegy 1800 K jövedelme van, mely összeget a kegyes adományok és per-

selypénzek a múlt évben mintegy 4300 koronára egészítettek ki. Az egyesületnek évi forgalma 14.438 K. Ily finánciális helyzetben 31 templomot részesített egyházi ruhákban és szerekben. Kiosztásra került az 1911. június 28-án megnyílt kiállításról: velum 7 drb, karing 17, kazula 17, pluviale 13, dalmatika 2, alba 12, stola 13, oltárterítő 5, antependium 17, humerale 13, corporale 34, kehelyk. 84, ministráns öltöny 42 drb, stb. stb. A kiállításra készült tárgyakon kívül készült még megrendelésre: 12 kasula, 4 pluviale, 2 velum, 8 beteglátogató burza, 14 ministráns öltöny, 13 oltárterítő, 9 alba, 66 karing és számtalan apró fehérenemű. Az egyházi ruhák készítésére az egyesület műhelyt tart fenn. A munkák elkészítésében közremunkálkodtak Pécselt Zichy Lujza grófnő elnöknő, Cseh Marian alapítv. hölgy, dr. Visy Lászlóné, Kvasznay Mihályné, báró Ottingerné, özv. Lauber Rezsóné, özv. Ferenczy Istvánné, özv. Áronffy Ferencné, özv. Ruzsovics Józsefné, özv. Auber Gyuláné, Nendtvich Andorné, dr. Jellachich Lajosné, Herbert Jánosné, dr. Bozóky Gézáné stb. stb. mintegy 40-en. Vidékről

gróf Apponyi Sándorné, a duna-földvári, bonyhádi és szekszárdi hölgyek nagy része. Az egyesületnek van külön könyvtára főképen aszketikus irányzatú művekkel. Van összesen mintegy 215 kötet. A könyvtárt azonban csak 40 tag vette igénybe; egy-egy tagra 5—5 kötet esik. Az egyesület minden hónapban tart választmányi gyűlést, melynek az összes tagokat érdeklő részén rendszeren más tagok is szoktak részt venni mintegy 80—100. Közgyűlését novemberben tartotta. Közgyűlései igen látogatottak. A megjelent tagok száma 400—500 közt ingadozik. Az egyesület tagjai minden országos és helyi eucharisztikus mozgalomban részt vesznek. Hit és egyesületi életünk még mindig emelkedőben van. Adja az Úr Jézus, hogy minden testvéregyesület ugyanily boldog érzéssel adhasson hálát Istennek áldásaiért. V. F., egyleti igazgató.

A besztercebányai Oltáregyesület lelkigyakorlatainak vezetését ez évben P. Áronffy Ferenc missiószópap volt szíves magára vállalni. A lelki gyakorlatok március 24-én délután kezdődnek s 28-án reggel közös sz. áldozással végződnek.

Telefon-pósta.

Többeknek. «Az Eucharisztikus Gyermekszövetség» után óriási az érdeklődés. Itt a fővárosban nagy tömegekben csatlakoznak hozzá a lelkes gyermekek. Igen sokat várunk tőle. Vidékről is folyton jönnek az érdeklődő levelek.

V. F. Pécs. Örömmel vettük a beszédet. Majd hozzuk.

P. F. H. Máriaradna. Lekéselt. Majd a következő számban jelenik meg. Köszönjük.

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1911. szeptember hónapban begyűlt alamizsnák:

Kis Erzsébet Budapest 1 K, Kubánik Károly 2 K, Palotási Antal 2 K, Kohut János 2 K, Sigmund Dezső 2 K, Váci Ferencné 2 K, Lippai János, Szeged 1 K, Molnár János és családja Budapest 2 K, Geöcze Erzsébet 1 K, Sánta Ferencné 2 K, Babusa Éva 2 K, Pozsár Margit és Aranka 48 f, Prokisch Katalin 2 K, Antal Mariska 2 K, Ince Ágnes 1 K, Budapesti tagoktól 552 K 46 f, Brückner Jánosné 10 K, Lukács Zsuzsanna 40 f, Gazder Józsefné 1 K, Simon Józsefné 2 K, Scholtz Róza 1 K, Anda Mártonné gyűjtése Tárkány 9.70 K, Fuchs Lujza 2 K, Kraemer Géza és neje Budapest 20 K, Apró Mária 24 f, Weisinger Anna 4 K, Nyuka Mária 6 K, Georgi Ilona 1 K, Winkle Paula 4 K, özv. Köteles Lajosné 1 K, Varga Lajosné 1 K, Konkoli Mária 4 K, Nagy Sándorné 2 K, Medgyesi Pálné Szatmár 2 K, Metz Mária 2 K, Bielesch Emma 1 K, Danzinger Franciska 2 K, Száder Apollónia 12 K, Novák Istvánné 60 f, Kucsera Richárdné 6 K, Novák Edit 1 K, Iványi Eva 2 K, Galli Betti terjesztőné gyűjtése 22 K, Maindl Ferenc 1 K, Hagymási Irén 40 f, Gubicza Aranka 2 K, Horváth Teréz Csece 1 K, özv. Sustrovits Antalné Budapest 1 K, Kudeinsz Anna 2 K, özv. Gombás Jánosné 2 K, Boeckay Mária 1 K, Pfiszter Erzsébet 2 K, Papp Irén Szarvas 24 f, Kovács Piroska Cséce 5 K, Bánó Józsefné Budapest 20 K, özv. Kürthy Antalné 10 K, Huszár Miklósné 10 K, özv. Pálincás Mihályné 2 K, Reök N.-né 2 K, özv. Moser Pálné 3 K, Sártori Irén 2 K, Lengyel Katalin 2 K, Vrbny Vilma Pécska 1.24 K, Traxler Kornélia Máramarosziget 2 K, Kiray Zsuzsika 1 K, Sztankovics Ferencné Budapest 24 f, Danka Erzsébet 30 f, Kanitz Józsefné 3 K, Lábanovich Anna 3 K, Árvai Jánosné 1 K, Árvai Mariska 1 K, Major Mária 30 f, Tolonits Julcsa 4 K, Bárany Ferencné 1 K, Szántó Teréz 2 K, Halas Margit 2 K, Táló Julianna 1 K, özv. Fuchs Ferencné 6 K, Makos Róza 2 K, Szász Julianna 2 K, Szász Mária 2 K, Békési Józsefné 4 K, Szolgovits Irma Podolin 2 K, özv. Kriszta Ignácné Budafok 6 K, Thar Mátyásné 1 K, Weisz Rozina 2 K, Tóth Teréz Budapest 2 K, Ágota L. 2 K, Studnicky Mária 1 K, özv. Studnicky Károlyné 40 f, Itáli Julianna 2 K, Itáli Jánosné 2 K, Gábrriel Magdalena 60 f, Tretter György és neje 2 K, Obendorfer Anna 4 K, Obendorfer Erzsébet 4 K, Tremmel Bórbála 1 K, Szilágyi Lajosné 2 K, Dravec Teréz Nagykanizsa 1 Kor.

(Folytatjuk.)

A Budapesti központi Oltáregyesület megholtjai 1911-ben.

Andvári Mihály Jászapáti, Ádám Eleonora Jászapáti, Béres-Gatalyi Katalin Bodony, Balazsics Anna Cserföld, Balazsics Mária Cserföld, Busai Veron Jászapáti, Bagi Julianna Jászapáti, Bessenyei Anna Jászapáti, Borsák Gergely Jászapáti, Bagi Gábor Jászapáti, Baghi B. János Jászapáti, Bozsi Ágnes Pétervására, Csepreghy Istvánné Budapest, Csomósbenei Ágnes Bodony, Cigány Orsolya Cserföld, Cselkó Vendel Tótsók, Durst Borbála Rakamaz, Düh Orsolya Cserföld, Dalhovics Péter Kisvezehegy, Finna Jánosné Muzsla, Fejes Erzsébet Budapest, Farkas-Máté Anna Bodony, Földi András Jászapáti, Glavács Teréz Cserföld, Gubicza Rozália Tatárszentgyörgy, Gojsza Katalin Jászapáti, Habraszki Natália Budapest, Hozjan

Mária Cserföld, Horváth Anna Cserföld, Huber Rozália Jászapáti, Horváth Erzsébet Mátraderecske, Hegedüs Erzsébet Szajol, Jung Borbála Rakamaz, Illés Ilona Gyöngyöspata, Jákli Mihályné Pósfalva, Juhász János Alsótelekes, Jász Erzsébet Jászapáti, Jász László Jászapáti, Járvás Margit Jászapáti, Jász Zsuzsanna Jászapáti, Kulcsár Sarolta Budapest, Krampaes Ilona Cserföld, Kolenkó Anna Cserföld, Kocét Borbála Cserföld, K.-Juhász József Alsótelekes, Kun Erzsébet Jászapáti, Kis B. Rozália Jászapáti, Kalmár Anna Jászapáti, Lebar Mária Cserföld, Lebar Klára Cserföld, Lados István Jászapáti, Meszerics Ágota Cserföld, Mihályi Eleonora Jászapáti, Mihályi Mária Jászapáti, Molnár Erzsébet Mátraderecske, Nemece Borbála Cserföld, Nagy Julianna Jászapáti, Nagy-Lukács Mihály Jászapáti, Nagy J. Antal Jászapáti, Poszopisné Erzsébet Budapest, Plej Anna Cserföld, Podmaniczki Mária Jászapáti, P. Kiss Károly Ujfehértó, Pfeiffer Teréz Strém, Rác Márta Vámosmikola, Rusvai Rozália Jászapáti, Rassi István Jászapáti, Szedlák Anna Budapest, Szomolka Teréz Vámosmikola, Stangl Mária Szentmiklós, Szabó Mária Cserföld, Szilák Rozál Pétervására, Szalkári Zsuzsanna Jászapáti, Sutár Eszter Mátraderecske, Salamon Gedeon Mátraderecske, Sailák Rozál Pétervására, Tóth József Budapest, Tóth Julianna, Tóth Klára Jászapáti, Tajthy Franciska Jászapáti, Tomán Veronika Jászapáti, Tarjányi Rozália Recsk, Unger Adorján, Unger József, Unger Justina Strém, Urbán Róza Jászapáti, Utasi Viktória Jászapáti, Utasi Klára Jászapáti, Varga Apollónia Balogfalva, Vogrinec Katalin Cserföld, Vági Borbála Jászapáti, Virág János Jászapáti, Vágó Veronika Jászapáti, Virágh Zsuzsanna Ujfehértó, Vinnai Mária Gava, Weisz Kati Handlova, Zserdin Mátyás Cserföld, Zám Eszter Mátraderecske, Vaisz Margit Rakamaz, özv. Jallan Józsefné Budapest, Sátor Teréz Budapest, Czipper Nándorné Budapest, Zeisl Andreas Budapest, Bocsi Ágnes Pétervására, Horváth Julianna Rum, Kosnyak Erzsébet Rum, Illés Teréz Rum, Szép Verona Rum, Danka Anna Rum.

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újézüstből vagy valódi ezüsből többféle kivitelben kaphatók Kalocsán a Rózsafüzérekészítő Háziipari Vállalatnál. Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, kereszték, szentképek, skapulárek, skapuláre-érmek és egyéb kegytárgyak. Első szentáldozási képek. Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím: _____

RÓZSAFÜZÉRIPIA, KALOCSA.

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban
legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék
bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

WALSER-VARGA-féle

ÖRÖKIMÁDÁS

IMAKÖNYV

Negyedik teljes kiadás; 30 óra.
K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.
Megjelent (finom papíron) és kapható, és pedig:

1. vászonkötés, vörösvágás ... K 4.—*
2. bőrkötés, vörösvágás ... " 6.—*
3. bőrkötés, aranyvágás ... " 7.—*
4. borjubőrkötés, párnázva, arany. " 10.—*

* A könyvkötői munkák drágulása miatt az ima-
könyvek árát fel kellett emelni.

Megrendelhető Csanyteleken (Csongrád megye)
a Ker. Hitelszövetkezetenél.

Ugyanez a könyv öregbetűs kiadásban
(Nagy negyedrért nagyságban) Leszállított ár!

- a) vászonkötés, vörösmetszés ... K 4.—
- b) bőrkötés ... " 5.—
- c) bőrkötés, aranymetszés ... " 6.—

Liguori szent Alfonz.

Üdvösség

útja

Fordította:
Varga Mihály
plébános.

Szép elmélkedéseket
tartalmaz.

Vászonkötés K 3.—
Diszes kötés " 4.—
Selyemkötés " 6.—

Megrendelhető
VARGA MIHÁLY
plébánosnál
KISKUNMAJSA (Pestm.)